

El món de Miró

Visita dinamitzada

Un conte cada dia
Educació Infantil

El món de Miró

El pare de Joan Miró tenia una botiga de rellotges, on veia passar el temps a poc a poc. De nit, al pare li agradava mirar el cel i se sabia el nom de moltes estrelles. El sostre de l'habitació d'en Joan era ple d'estels pintats.

A l'escola va tenir un mestre que pintava paisatges amb la lluna o el sol. Un dia ell va començar a dibuixar sols vermells, llunes blaves, verdes i grogues i estrelles de cinc puntes, com les que hi ha al mar. Ben sovint les feia també només amb quatre ratlles.

Alguna vegada, davant d'un mirall, s'havia imaginat que els seus cabells eren flames, que els seus ulls eren sols brillants i que l'envoltaven flors, papallones, grills i arcs de Sant Martí.

A en Joan els ocells li semblaven fantàstics, perquè aixecaven el vol i se n'anaven lluny, ves a saber on. Un dia es va preguntar com seria dibuixar a l'aire, amb un sol dit, el cant dels ocells.

I també somiava una escala màgica per pujar fins al cel.

Miró i el camp

Miró passava l'estiu al camp, en una casa a prop d'un poble que es diu Mont-roig. Allà la terra és de color vermell. Miró hi tenia un corral amb coloms, gallines, cabres i conills. Miró s'imaginava que els arbres tenien ulls i orelles, com les persones, i que ens veien i ens escoltaven.

No gaire lluny, hi havia una platja on anava a passejar i a fer gimnàstica. A la vora del mar trobava pedretes i també arrels amb formes curioses, que collia i es guardava. Un dia, damunt la sorra hi va veure una canya llarga. Es va imaginar que era un llapis molt gran i li va semblar que la sorra de la platja era un gran full de paper. Va agafar la canya i va començar a dibuixar línies i formes mentre caminava i escoltava les onades.

A la tardor, quan ningú no anava a la platja perquè feia fred i el sol s'amagava més d'hora, les petjades de les persones i de les ovelles li recordaven les estrelles del cel.

Miró explorador

Un dia, a classe, un mestre de Miró li va tancar els ulls. Tot seguit li va posar una cosa entre les mans i va deixar que la toqués. En acabar, la va amagar. Llavors el mestre li va destapar els ulls, li va donar un paper i un llapis, i li va demanar que dibuixés allò que havia tocat. Més endavant, quan Miró anava al camp, de vegades recordava el seu mestre, collia una mica de fang i feia una figureta.

Sovint s'enduia a casa el que trobava pel camí, pedres, branques, fustes i altres coses que ningú no volia. Quan arribava, les escampava per terra, se les mirava una estona i n'ajuntava algunes per fer personatges estranys o divertits.

Un cop, un pagès li va donar una lona que ja no feia servir. Era molt gran; estava estripada i plena de taques de raïm. Miró hi va cosir pedaços de roba, com si fossin astres de colors, i hi va pintar línies de color negre.

Les col·leccions de Miró

A casa de Miró hi havia prestatges plens de coses. Hi tenia un ventall, un molinet de vent, una nina, un equilibrista de joguina i el morro amb dents d'un peix serra. A les parets dels llocs on va viure, hi penjava de tot: estrelles de mar, figuretes que movien els braços i les cames, un personatge fet d'ossos que li va regalar un amic, una oreneta de porcellana, un mirall amb forma de peix fet de petxines...

Miró tenia molts llibres i col·leccionava retalls de diari que deien coses interessants.

També s'apuntava títols que li agradaven, com ara Gota d'aigua damunt la neu rosa, Cabell perseguit per 2 planetes o El cant del rossinyol a mitjanit i la pluja del matí. Però més que res col·leccionava idees per a quadres. Les escrivia en llibretes, i en tenia moltes.

El taller de Miró

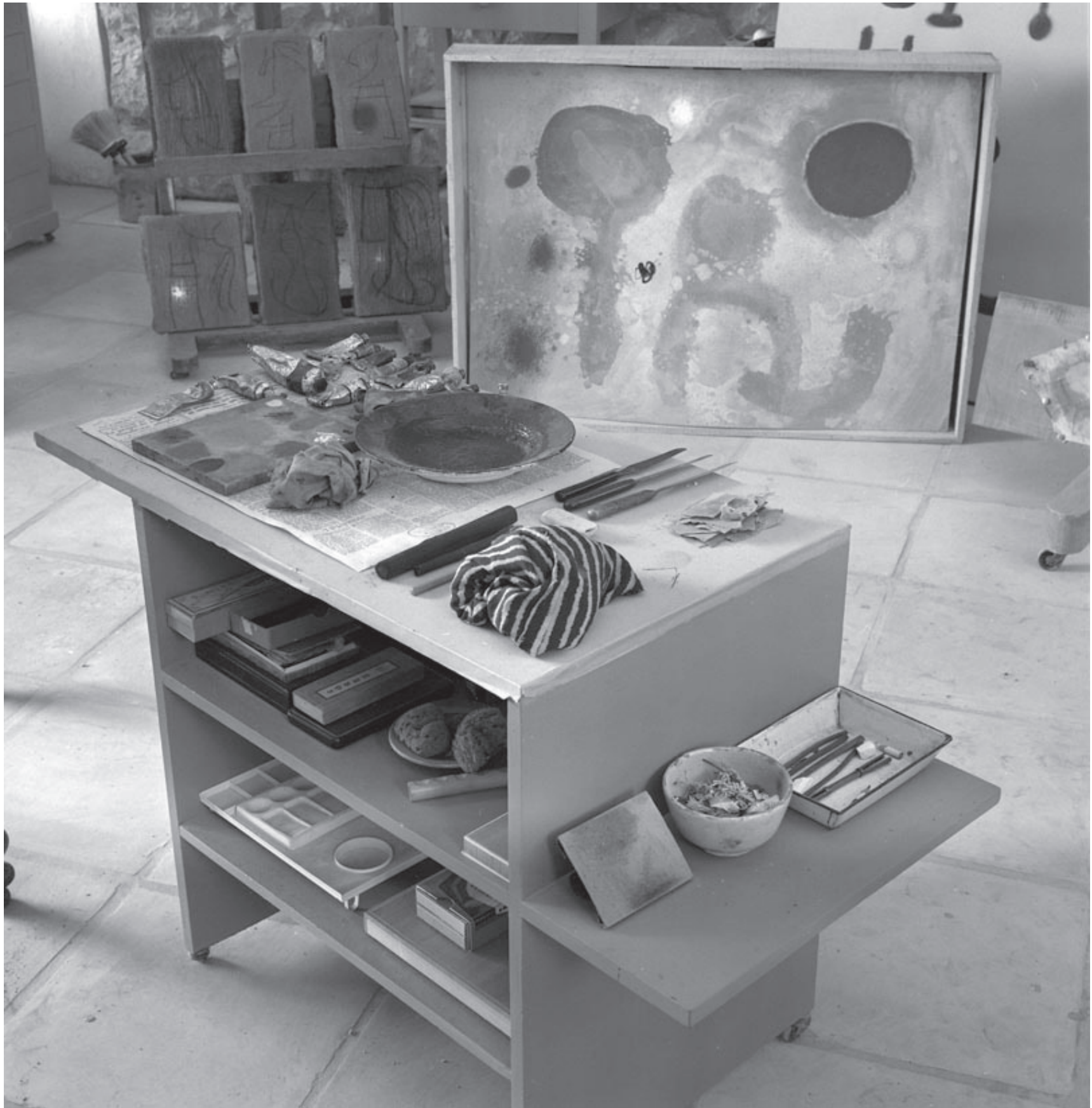
De jove, Miró tenia un taller petit. El que més li agradava era pintar. A fora hi havia un pati amb flors de color lila i amb una planta de fulles verdes que a la tardor es tornaven vermelles i queien. També hi havia un taller mecànic que de bon matí feia un soroll tan fort que semblava que a dins hi tinguessin un vaixell.

A l'estiu, els ocells piulaven al pati; a l'hivern, la neu es desfeia més a poc a poc que a qualsevol altre lloc de la ciutat.

El taller de Miró sempre estava en silenci, endreçat i polit, amb els quadres ben posats i els pinzells nets. En canvi al taller del seu veí, que també era pintor, sempre hi havia gent, papers pertot arreu, llibres i coses fora de lloc.

Miró somiava tenir un taller molt gran, per poder pintar quadres molt grans i fer figures tot barrejant coses. Algun cop també se l'imaginava com una cova, i pensava que cada vegada que hi entrés seria com si s'endinsés en la terra.

Els viatges de Miró

De petit, Miró anava amunt i avall damunt del carro de l'avi. Sempre duia uns llapis de colors. Quan s'aturaven, treia la llibreta i dibuixava.

De jove, va sentir parlar d'una ciutat on hi havia persones que es passaven tot el dia pintant. Va pensar que li agradaria viure-hi. Decidit, va fer la maleta i se n'hi va anar.

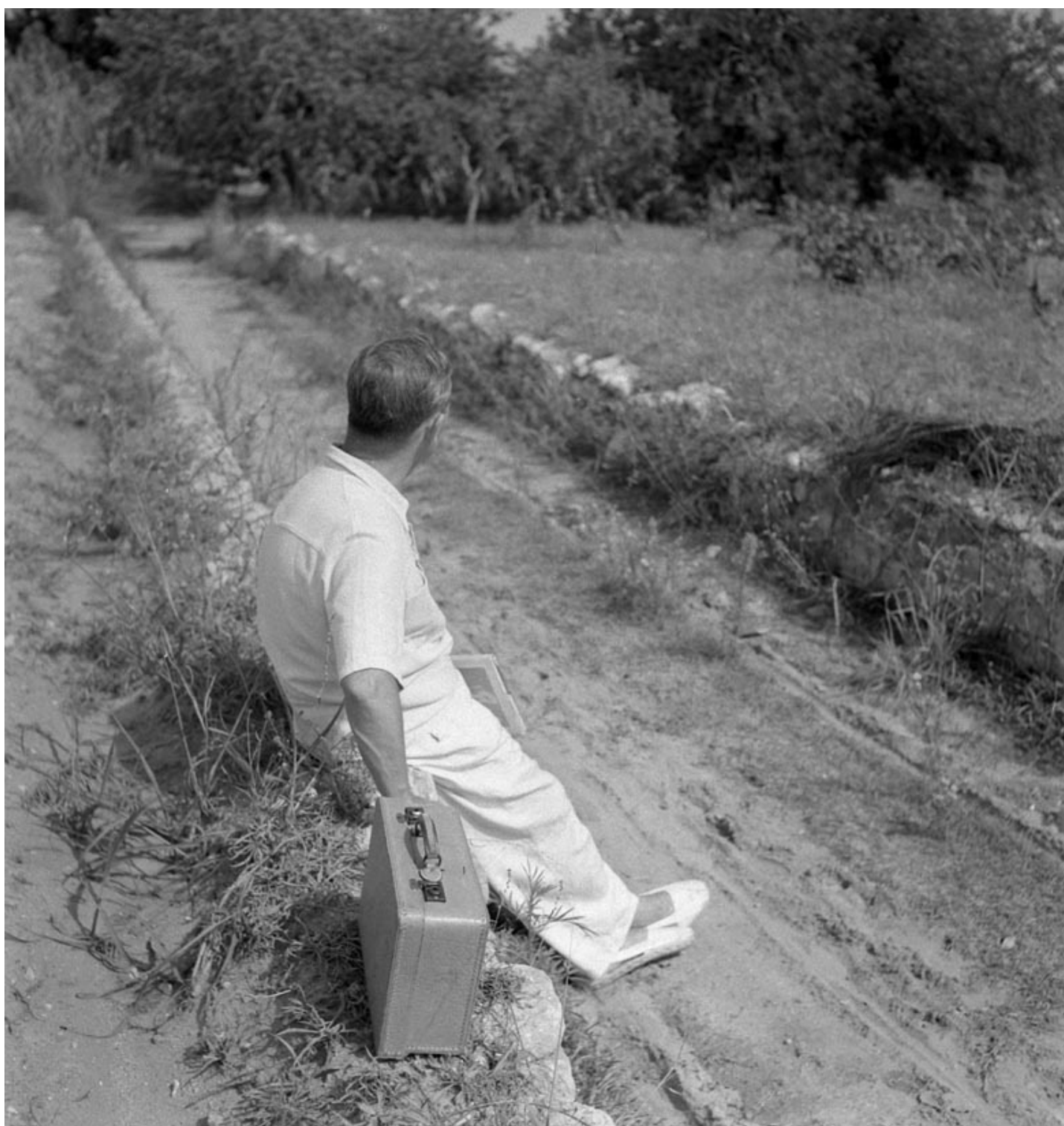
També va viure una temporada a prop del mar. A la nit sortia a fora, a la fresca, i mirava el cel. Llavors, amb el cap, viatjava lluny, saltava d'estrella en estrella i s'acostava a la lluna.

Un dia va pujar a bord d'un avió. Li va semblar emocionant poder veure una gran ciutat de nit, com la veuen els ocells.

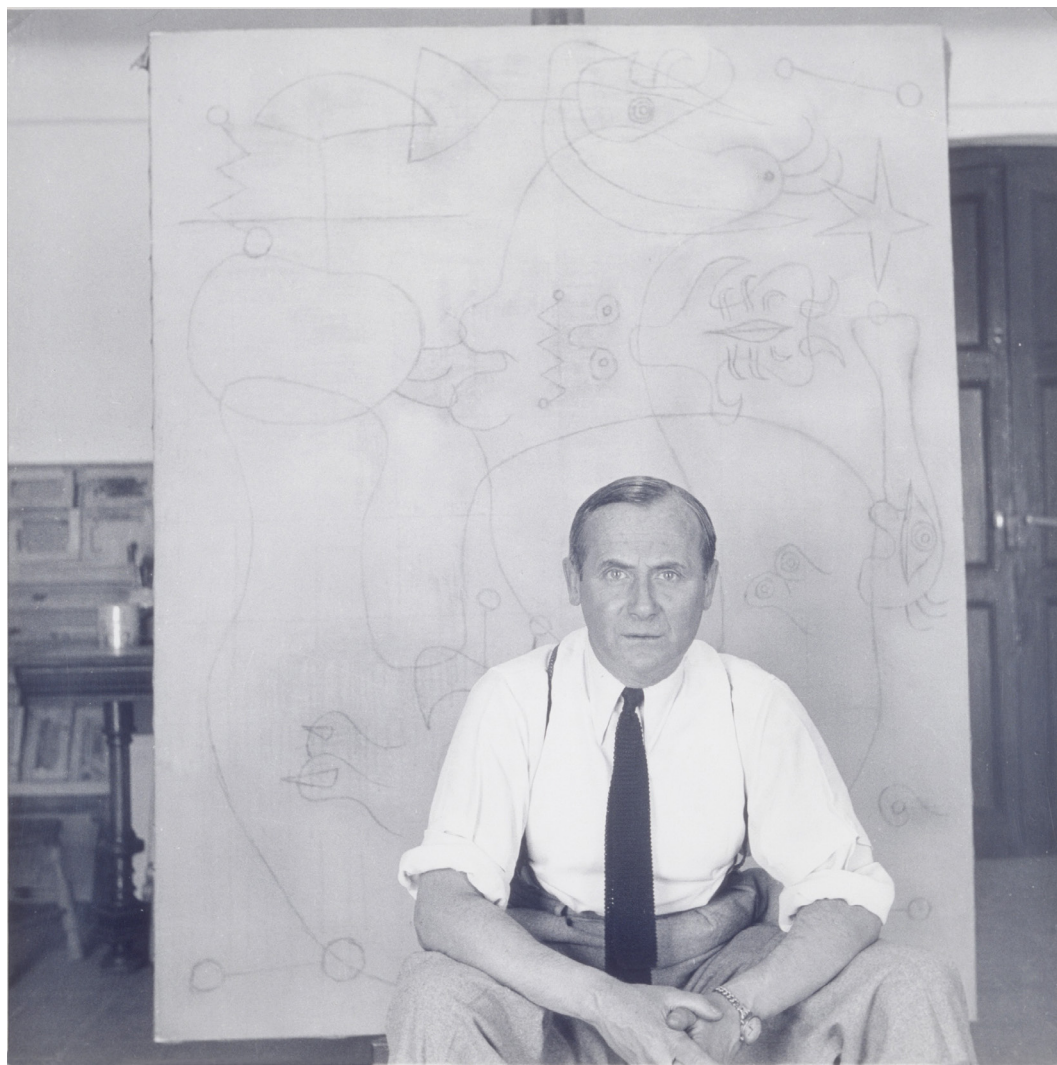
Però, sens dubte, el viatge més sorprenent era el que començava cada vegada que es posava davant d'un quadre amb un pinzell a la mà.

Els somnis de Miró

Miró deia que, a vegades, caminava pel carrer i era com si somiés despert. Quan pintava, també era com si estigués somiant.

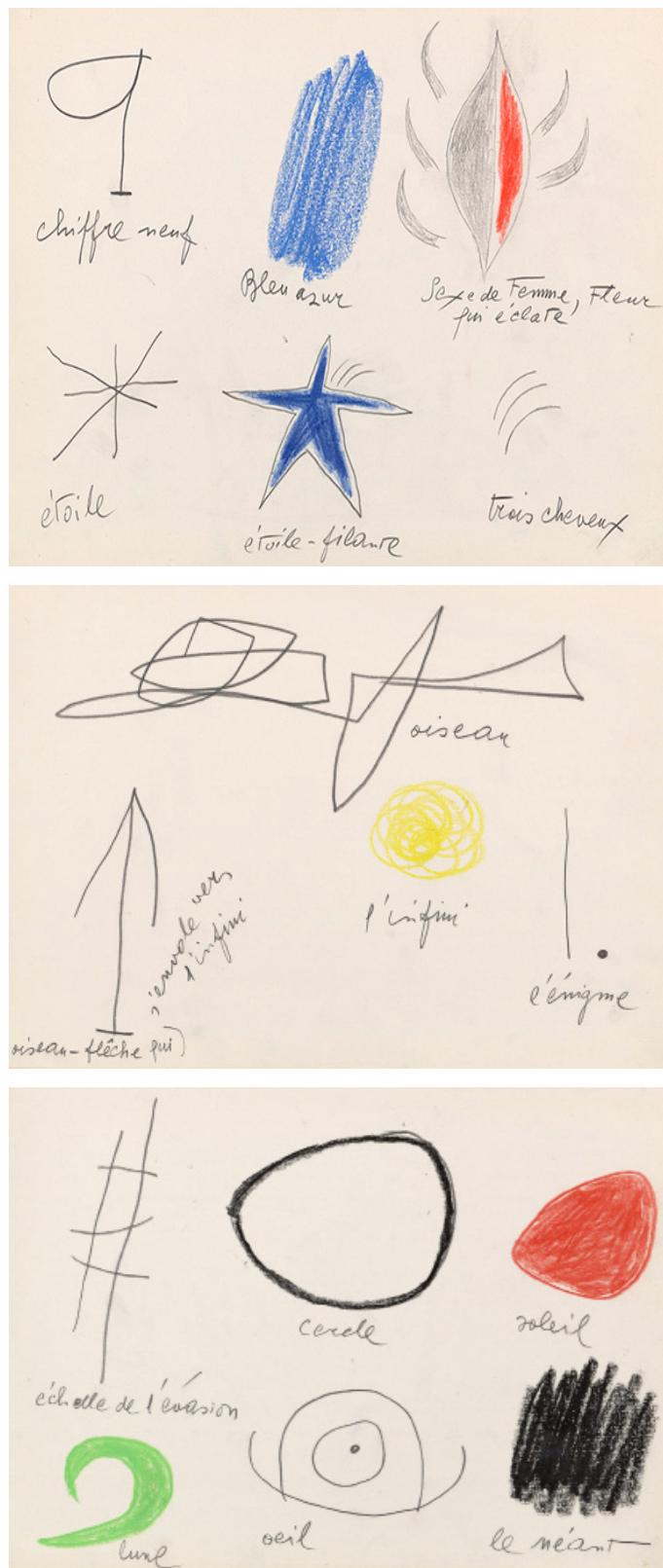
Tot pintant, Miró somiava que les sargantanes llegien diaris o que les sardines tenien orelles com les dels conills i menjaven papallones. Somiava que els gossos bordaven a la lluna, que les serps tenien bigotis o que un ocell volava darrera una abella i li feia un petó. També somiava que una gota queia de l'ala d'un ocell i despertava una noia que dormia sota una teranyina.

En somnis, s'imaginava que el caminet brillant que deixen els cargols ajudaven les persones a guiar-se de nit. I que les llàgrimes podien somriure.

I Miró deia que el blau era el color dels seus somnis.

L'Oeil-Oiseau, Cortège des obsessions, estudi d'elements escenogràfics, 1968

© Hereus de Joaquim Gomis. Fundació Joan Miró, Barcelona.
 Imatge cedida per a aquesta activitat educativa. Qualsevol altre ús i/o publicació
 que impliqui un acte d'exploració caldrà demanar permís a la Fundació Joan Miró

Programació Pública i Social. Curs 2022-2023
 Text: Jordi J. Clavero